

РЕШЕНИЕ

№ 1318

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разглежда докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100901450 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от „Д.К.К.“ ЕАД, с която са предявени срещу „К.“ ООД-в несъстоятелност искове с правно основание чл.694 ал.2, т.2 ТЗ, вр. с чл.99 и чл.183 ЗЗД. Твърди се от ищеца, че има срещу ответника вземания в размер на 75 230 000 лв., които са били придобити по силата на сключен с „М.“ ЕООД договор за цесия от 15.01.2018 г. Сочи се, че по договор за прехвърляне на вземане от 16.01.2015 г. и анекс от 25.02.2015 г. „И.П.“ АД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 21 505 696 лв. по договор за заем от 15.04.2011 г., сключен с „Е.П.“ ЕООД, при цена от 20 430 000 лв. По договор от 27.02.2021 г. „И.П.“ АД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена по цесията, дължима от „К.“ ООД. По договор за прехвърляне на вземане от 14.01.2015 г. и анекс от 25.02.2015 г. „И.П.“ АД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 6 564 798 лв. по договор за заем от 25.05.2011 г., сключен с „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД, при цена от 6 230 000 лв. По договор от 27.02.2015 г. „И.П.“ АД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена по цесията, дължима от „К.“ ООД. По договор за прехвърляне на вземане от 15.01.2015 г. и анекс от 24.02.2015 г. „Г.Т.“ АД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 44 666 924 лв. по договор за заем от 29.09.2013 г., сключен с „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД, при цена от 42 430 000 лв. По договор от 27.02.2015 г. „Г.Т.“ АД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ООД. По договор за прехвърляне на вземане от 02.09.2014 г. и анекс от 26.02.2015 г. „Интегрирани Пътни Системи Асфалти“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 6 205 990 лв. по договор за заем от 25.07.2011 г., сключен с „Вивес“ ЕАД, при цена от 6 140 000 лв. По договор от 27.02.2015 г. „Интегрирани Пътни Системи Асфалти“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“

АД вземането за цена по цесията, дължима от „К.“ ООД. По договор за прехвърляне на вземане от 14.01.2015 г. и анекс към него „С. 2003“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 9 418 898 лв. по договор за заем от 21.04.2012 г., сключен с „Аквафинанс“ ЕООД, при цена от 8 940 000 лв. По договор от 27.02.2015 г. „С. 2003“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена по цесията, дължима от „К.“ ООД. По договор за прехвърляне на вземане от 12.01.2015 г. и анекс към него от 23.02.2015 г. „Д. 59“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ООД вземане от 13 941 157 лв. по договор за продажба на акции от 17.10.2012 г. и споразумение за неговото прекратяване от 15.03.2013 г., сключен с „Аквафинанс“ ЕООД, при цена от 13 240 000 лв. По договор от 27.02.2015 г. „Д. 59“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена по цесията, дължима от „К.“ ООД. Поддържа се, че след придобиване от „Финансово консултиране“ АД на вземанията срещу „К.“ ООД е сключен на 17.03.2017 г. договор, с който „Финансово консултиране“ АД е прехвърлил на „М.“ ЕООД вземанията срещу длъжника. След това по договор от 15.01.2018 г. „М.“ ЕООД е прехвърлил на ищеца вземанията срещу длъжника в размер на 75 230 000 лв. Ищецът е предявил своите вземания в производството по несъстоятелност на длъжника, но те не са били включени в списъка с приети вземания, а с определение от 07.07.2021 г. на СГС по т.дело N 1500/20 г. възражението по чл.690 ТЗ е оставено без уважение. Иска се от ищеца да се установят вземанията му срещу длъжника в размер на 75 230 000 лв.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва исквете с възражението, че не е сключвал договори за цесия с изброените в исквата молба цеденти, поради което и няма задължение за плащане на цена по тези договори. Поддържа се, че ответникът не е имал задължения към „Финансово консултиране“ АД, поради което не е длъжник и на „М.“ ЕООД, както и на ищеца. Оспорва се достоверността на датите на всички договори за цесия, по които страна е ответникът, защото са съставени с цел създаване на фиктивни вземания. Договорите са подписани от името на ответника от Б. Л. през периода 14.01.2015 г. – 04.03.2015 г., а от 06.03.2015 г. това лице е заличено като управител на ответника. Освен това Б. Л. е представлява при сключване на договорите и „Инвестмънт Проджект“ ЕООД, както и „Финансово консултиране“ АД. Навеждат се доводи и за това, че върху договорите са положени различни печати по отношение на ответника. Оспорва се ответникът да е получил уведомленията по чл.99 ал.3 ЗЗД. Сочи се, че управителят на ответника не е имал право да сключи договорите за цесия, защото съгласно учредителния акт това правомощие може да се упражни само при взето решение на едноличния собственик на капитала. По отношение на задължението за продажба цена на акции се оспорва, че от представеното преводно нареждане се установява фактът на плащане от „Д. 59“ ЕООД на „Аквафинанс“ ЕООД по договор от 17.10.2012 г. По отношение на договора за цесия, сключен от ищеца, се оспорва действителността му, защото не е налице прието решение от неговия принципал. Към сключване на договорите за цесия „Инвестмънт Проджект“ ЕООД Съветът на директорите е бил непълен, а единственият негов член не е имал право да сключи договорите.

Третото лице Фондация „Икономически и правни изследвания“, конституирано на основание чл.694 ал.4, изр.2-ро ТЗ като помагач на страната на „К.“ ООД-в несъстоятелност, изразява становище по оспорване на исковете с довода, че сключените от името на ответника договори за цесия са „антидатираны“.

Синдикът на „К.“ ООД-в несъстоятелност, конституиран на основание чл.694 ал.4 ТЗ, изразява позиция в подкрепа на предявените искове.

Представен е договор за заем от 15.04.2011 г., с който „И.П.“ АД е предоставил на „Е.П.“ ЕООД заем в размер на 12 500 000 ЕВРО.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 16.01.2015 г., в който се сочи, че „Инвестмънт Проджект“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 21 505 696 лв. по договор за заем от 15.04.2011 г., сключен с „Е.П.“ ЕООД, при цена от 20 430 000 лв., а с анекс от 25.02.2015 г. срокът за плащане на цената по цесията е продължен до 30.06.2017 г.

Представен е договор за заем от 25.05.2011 г., с който „И.П.“ ЕООД е предоставил на „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД заем в размер на 4 000 000 лв.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 14.01.2015 г., в който се сочи, че „Инвестмънт Проджект“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 6 564 798 лв. по договор за заем от 25.05.2011 г., сключен с „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД, при цена от 6 230 000 лв., а с анекс от 25.02.2015 г. срокът за плащане на цената е продължен до 30.06.2015 г.

Представен е договор за заем от 19.09.2013 г., с който „Г.Т.“ АД е предоставил на „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД заем в размер на 21 000 000 ЕВРО.

Представен е договор за заем от 25.07.2011 г., с който Интегрирани Пътни Системи Асфалти“ ЕООД е предоставил на „Вивес“ ЕАД заем в размер на 1 000 000 лв.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 02.09.2014 г., в който се сочи, че „Интегрирани Пътни Системи Асфалти“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 6 205 990 лв. по договор за заем от 25.07.2011 г., сключен с „Вивес“ ЕАД, при цена от 6 140 000 лв., а с анекс от 26.02.2015 г. срокът за плащане на цената е продължен до 30.06.2017 г.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 15.01.2015 г., в който се сочи, че „Г.Т.“ АД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 44 666 924 лв. по договор за заем от 29.09.2013 г., сключен с „Технологичен Център Институт по Микроелектроника“ ЕООД, при цена от 42 430 000 лв., а с анекс от 24.02.2015 г. срокът за плащане на цената е продължен до 30.06.2017 г.

Представен е договор за заем от 21.04.2012 г., с който „С. 2003“ ЕООД е предоставил на „Аквафинанс“ ЕООД заем от 9 767 500 лв.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 14.01.2015 г., в който се сочи, че „С.

2003“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 9 418 898 лв. по договор за заем от 21.04.2012 г., сключен с „Аквафинанс“ ЕООД, при цена от 8 940 000 лв., а с анекс от 23.02.2015 г. срокът за плащане на цената е продължен до 30.06.2017 г.

Представен е договор за покупко-продажба на акции от 17.10.2012 г., с който „Аквафинанс“ ЕООД е продал на „Д. 59“ ЕООД 2 105 676 бр.акции от капитала на „Хелт Енд Уелнес“ АДСИЦ при цена от 30 000 000 лв.

Представено е споразумение от 15.03.2013 г., с което „Аквафинанс“ ЕООД и „Д. 59“ ЕООД са се съгласили да развалят договор от 17.10.2012 г. за продажба на акции, а „Аквафинанс“ ЕООД се е задължил да върне на „Д. 59“ ЕООД получена по него цена от 30 000 000 лв. в срок от три работни дни.

Представен е договор за прехвърляне на вземане от 12.01.2015 г., в който се сочи, че „Д. 59“ ЕООД е прехвърлил на „К.“ ЕООД вземане от 13 941 157 лв. по сключен с „Аквафинанс“ ЕООД договор за продажба на акции от 17.10.2012 г. и споразумение за неговото прекратяване от 15.03.2013 г., при цена от 13 240 000 лв., а с анекс от 23.02.2015 г. срокът за плащане на цената е продължен до 30.06.2017 г.

Представен е договор от 04.03.2015 г., с който „Г.Т.“ АД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ЕООД по сключения договор за цесия.

Представени са договор от 25.02.2015 г. и договор от 26.02.2015 г., с които „И.П.“ АД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ООД по сключените договори за цесия.

Представен е договор от 27.02.2015 г., с който „Интегрирани Пътни Системи Асфалти“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ЕООД по сключения договор за цесия.

Представен е договор от 27.02.2015 г., с който „С. 2003“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ЕООД по сключения договор за цесия.

Представен е договор от 27.02.2015 г., с който „Д. 59“ ЕООД е прехвърлил на „Финансово консултиране“ АД вземането за цена, дължима от „К.“ ЕООД по сключения договор за цесия.

Представени са уведомления за цесия, в които се сочи, че длъжникът „К.“ ЕООД е получил чрез Б. Л. на 25.02, 26.02, 27.02.2015 г. и на 04.03.2015 г. съобщенията на цедентите за сключените с „Финансово консултиране“ АД договори за цесия.

Представен е договор за прехвърляне на вземания от 17.03.2017 г., с който „Финансово консултиране“ АД прехвърля на „М.“ ЕООД вземанията срещу „К.“ ООД в размер на 97 410 000 лв., придобити по посочените по-горе договори за цесия – договорът не носи подпис на „М.“ ЕООД.

Представено е уведомление, с което „Финансово консултиране“ АД уведомява длъжника

„К.“ ООД за цесията – не е направено отбелязване за получаването му от длъжника.

Представен е договор за прехвърляне на вземания от 15.01.2018 г., с който „М.“ ЕООД е прехвърлил на ищеца „Държавна консолидационна компания“ ЕАД вземания срещу длъжника „К.“ ЕООД в размер на 75 230 000 лв., придобити по сключени договори за цесия.

Представени са платежни документи за превод на суми по договори.

Установява се от заключението на Съдебно-графологическата експертиза, че подписите върху договорите за цесия, по които цесионер е „К.“ ООД, са положени от лицето Б. Л. – като представител на цесионера.

По делото са разпитани свидетелите Б. Л., П. В., Е. Г., Н. Т., Г. Г. и М. Н., в които се изнасят факти, че са били управители на дружествата, сключили договори за цесия с ответника „К.“ ООД – сега в несъстоятелност, но не помнят за конкретно сключени договори с него за съдържанието им. Заявяват, че предявените им в съдебното заседание анекси към сключените договори за цесия са подписани от тях и че в практиката си са подписвали договори на посочените в тях дати.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд са предявени по реда на чл.694 ал.2, т.2 ТЗ искове с правно основание чл.99 ал.1, вр. с чл.183 ЗЗД.

След извършена от съда служебно проверка за вписванията по партидата на ответника длъжник се установи, че определение от 07.07.2021 г. на СГС по т.дело N 1500/20 г., с което е оставено без уважение възражението на ищеца по чл.690 ТЗ, е обявено на 07.07.2021 г., от което следва, че положителният установителен иск по чл.694 ТЗ е предявен в рамките на преклузивния 14 дневен срок – исковата молба е подадена на 21.07.2021 г. Ищецът има качеството на кредитор, предявил в производството по несъстоятелност вземания и подал възражение по чл.690 ТЗ срещу неприемането им от синдика, от което качество произтича активната му легитимация да предяви установителния иск.

Спорните материални права /вземания/ по твърдения на ищеца произтичат от договори за цесия, по които ответникът „К.“ ООД /сега в несъстоятелност/ е е цесионер, но не е изпълнил насрещното си задължение да плати цена на цедентите. В този случай следва да се извърши преценка дали договорите за цесия, по които ответникът се сочи за цесионер, са валидни и дали водят до възникване на задължения за ответника да плати цена на цедентите. Вземанията за дължимата от ответника /цесионер/ цена са прехвърлени с други договори за цесия, а по тях краен приобретател е ищецът, поради което в основата на правния спор е дали реално съществуват срещу ответника вземания за дължима от него цена по договорите за цесия.

В представения по делото договор за прехвърляне на вземане от 16.01.2015 г. се сочи, че

между „И.П.“ АД и ответника длъжник „К.“ ЕООД /сега ООД в несъстоятелност/ е постигнато съгласие „И.П.“ ЕООД да прехвърли свое вземане срещу длъжника „Е.П.“ ЕООД в размер на 21 505 696,02 лв., а ответното дружество „К.“ като цесионер е поело задължението да плати цена в размер на 20 430 000 лв. За действителността на договора за цесия е без значение дали преди неговото сключване е било взето решение от едноличния собственик на капитала на „К.“ ЕООД. Приемането или неприемането на такова решение има значение единствено във вътрешните отношения между управителя и едноличния собственик на капитала, но невземането на такова решение не може да се противопостави на трети лица, договаряли с управителя на дружеството, защото на третите лица са непротивопоставими предвидените в учредителния акт ограничения в представителната власт на управителя на „К.“ ЕООД – **т.1 ТР № 3 от 15.11.2013 г. по тълк.д. № 3/2013 г., ОСГТК на ВКС.**

От страна на ответника е повдигнато своевременно с писмения отговор и възражението, че договорът за цесия не му е бил известен до момента на предявяване на вземането по реда на чл.688 ТЗ и че е „антидатиран“, защото не е сключен на посочената в него дата, към която управител е било лицето Б. Л., който е бил заличен на 06.03.2015 г. При въведено възражение за „антидатиране“ на договора, който има качеството на частен диспозитивен документ и не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно датата на съставянето му, страната, която претендира изгодни правни последици от обективизираните в частния документ факти, следва да установи датата на съставяне на документа. В този смисъл е и направеното с определението за доклад по чл.374 ГПК от 28.03.2022 г. разпределение на доказателствената тежест – указано е на ищеца да установи, че договорите за цесия са сключени от ответника на посочените в тях дати и от лице, което е имало право да представлява ответника към посочените в договорите дати.

От страна на ищеца, който носи доказателствената тежест, не са направени в първото съдебно заседание на 27.05.2022 г., в което е докладвано делото, доказателствени искания за установяване на датата на съставяне на договора от 16.01.2015 г., поради което и доказателства за този факт не са събрани. След като ищецът, който носи доказателствената тежест, не е представил никакви доказателства за датата на съставяне на договора за прехвърляне на вземане от 16.01.2015 г., съдът с оглед правилото на чл.154 ГПК приема за недоказано, че този договор е сключен на посочената в него дата – 16.01.2015 г. При липса на представени доказателства за датата на сключване на договора съдът приема, че договорът е сключен най-рано на 08.03.2021 г., когато видно от обявения в ТР списък на неприети вземания ищецът с молба вх.№ 288690/08.03.2021 г. е предявил вземането в производството по несъстоятелност и не се оспорва от ответника, че с тази молба е представен процесният договор за цесия. По делото не са събрани никакви доказателства за установяване на факти, които да сочат, че договорът от обективна страна е съществувал като документ към дата, която да предхожда датата на представянето му с молбата за предявяване на вземане от 08.03.2021 г.

Към 08.03.2021 г., когато най-рано се приема от съда за сключен договорът за

прехвърляне на вземане, лицето Б. Л., който е подписал договора от името на ответника, не е бил негов управител, защото е бил заличен на 06.03.2015 г. След като договорът за цесия е сключен от името на ответника от лице, което не е било негов представител, е налице съС.ие на висяща недействителност, но поради изричното оспорване с писмения отговор на извършените от Б. Л. правни действия този договор не поражда правни последици на договор за цесия, съответно и на задължение за ответника да плати цена /**решение № 167 от 03.07.2018 г. по гр.д. № 4020/2017 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, решение № 95 от 28.08.2019 г. по гр.д. № 3543/2018 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, решение № 17 от 13.06.2019 г. по т.д. № 1104/2018 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, решение № 32 от 18.06.2019 г. по т.д. № 1109/2018 г., Т. К., I Т. О. на ВКС/.**

Следва да се спомене, че към 08.03.2021 г. ответникът е в открито производство по несъстоятелност, поради което е налице и забраната по чл.635 ал.1, изр.2-ро ТЗ, която е друга пречка за пораждаване на задължения за ответника. В този смисъл съдът приема, че не може и да се поставя въпросът за приложение на чл.301 ТЗ.

По отношение на събраните в съдебното заседание на 19.10.2023 г. гласни доказателствени средства следва да се спомене, че свидетелите са допуснати с определение от 15.05.2023 г. на основание чл.165 ал.1 ГПК с оглед невъзможността ищецът да изпълни задължението по чл.183 ГПК да представи оригинала на анекса към договора за цесия от 16.01.2015 г., но свидетелите не са допуснати за установяване на датата на сключване на договора за цесия и на датата на анекса към него, защото **не е направено** такова доказателствено искане от ищеца. В този смисъл съдът приема, че към провеждане на съдебното заседание на 19.10.2023 г. е налице **преклузия** относно събирането на доказателства за датите на съставяне на анекса и на договора.

Освен това - съдът не кредитира като достоверни показанията на разпитаните по делото свидетели Л. и Г., доколкото в тях не се съдържа никаква конкретика относно съдържанието на анекса, който им е предявен в съдебното заседание, защото те сочат, че нямат спомен за съдържанието на документа на лист 9 – анекса от 25.02.2015 г. към договора от 16.01.2015 г. Показанията на св.Г. са и вътрешно противоречиви, защото свидетелят заявява, че не помни като представител на „И.П.“ АД да е имал отношения с дружество на Б. Лазаров и да е подписвал с негово участие документи, но и заявява, че заедно с Л. е подписвал анекси. С оглед на тези недостоверни свидетелски показания и неизпълнението на задължението на ищеца по чл.183 ГПК съдът приема, че към договора за цесия от 16.01.2015 г. не е бил сключен на 25.02.2015 г. анекс между „К.“ ЕООД и „И.П.“ АД. Представеният на лист 9 документ /анекс от 25.02.2015 г./ и показанията на свидетелите Л. и Г. не могат да служат дори като косвено доказателство, че на 16.01.2015 г. е бил сключен процесният договор за прехвърляне на вземане.

Дори и да се приеме, че със свидетелските показания се установява съставянето на документа на лист 9 – анекса, тези показания поради преклузия не могат да служат за установяване на датата на анекса, както и по косвен начин за датата на договора – както се спомена, в първото съдебно заседание при докладване на делото с разпределението на

доказателствената тежест ищецът не е направил доказателствения искания за установяване на датите на договора и на анекса.

При тези факти съдът намира, че договорът за прехвърляне на вземане, в който е посочена за дата на сключване 16.01.2015 г., не е породил правно действие и не е основание за възникване в полза на „И.П.“ АД на вземане за цена срещу за ответника.

След като сключеният между ответника и „И.П.“ АД договор за прехвърляне на вземане с посочена в него дата 16.01.2015 г. не е породил в полза на „И.П.“ АД вземане за цена срещу ответника, то и последващият договор за цесия от 25.02.2015 г., с който „И.П.“ АД прехвърля на „Финансово консултиране“ АД вземане за цена срещу ответника, не е довел до придобиване от „Финансово консултиране“ АД на вземане срещу ответника. Това е така, защото приобретателят „Финансово консултиране“ АД не може да има повече права от своя праводател - „И.П.“ АД. Този извод следва да се отнася и до сключения на 17.03.2017 г. договор, с който „Финансово консултиране“ АД прехвърля на „М.“ ЕООД вземания срещу „К.“ ООД, както и до сключения между „М.“ ЕООД и ищеца договор за прехвърляне на вземания от 15.01.2018 г. В този случай безпредметно е да се обсъжда въпросът дали ответникът длъжник е бил уведомен за прехвърляне на вземането и кога. Безпредметно е да се обсъжда и въпросът дали по договора за цесия от 16.01.2015 г. цедентът реално е имал вземане, което е годно да се придобие от ответника, както и дали в полза на ответника съществува дилаторно възражение по чл.90 ал.1 ЗЗД за неизпълнено задължение, което е в съС.ие да блокира претенцията на цедента за дължима цена по цесията.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че договор за прехвърляне на вземания от 17.03.2017 г., по който „М.“ ЕООД е цесионер, а „Финансово консултиране“ АД е цедент, не носи подпис на представителя по закон на „М.“ ЕООД. На мястото, на което следва да е поставен върху документа подписът на представителя на „М.“ ЕООД, е поставен само печат, но печатът не е в съС.ие да замести подписа на страната – чл.180 ГПК. В този случай съдът приема за недоказано „М.“ ЕООД да е направил волеизявление за сключване на договор за цесия с „Финансово консултиране“ АД, т.е не е постигнато съгласие. Налице е „незавършен фактически състав“, поради което не са породени правни последици на договор за цесия, защото такъв договор не е сключен между посочените две дружества. Документът, наименован договор за прехвърляне на вземания от 17.03.2017 г., не е породил правно действие на договор за цесия, а това е друго основание за извода, че „М.“ ЕООД не е придобил вземане срещу ответника. Сключеният след това договор от 15.01.2018 г. между „М.“ ЕООД и ищеца не е довел до прехвърляне на вземане срещу ответника, доколкото цедентът „М.“ ЕООД не е притежавал такова вземане и не може да прехвърля право, което не притежава.

Правните изводи, които се отнасят до договора за прехвърляне на вземане с посочена дата на сключване - 16.01.2015 г., и до отричането на вземане на „И.П.“ АД срещу ответника, следва да се отнасят и до останалите договори за цесия, по които цесионер е ответникът, а цеденти са „И.П.“ АД, „Г.Т.“ АД, „Интегрирани пътни системи асфалти“ ЕООД, „С. 2003“ ЕООД и „Д. 59“ ЕООД. Това е така, защото и датите на тези договори са

оспорени от ответника като „антидатирувани“, а за установяване на датата на сключване ищецът не е представил доказателства и не е направил доказателствени искания в първото съдебно заседание, въпреки че с определението за доклад по чл.374 ГПК от 28.03.2022 г. на ищеца е разпределена доказателствената тежест да установи датата на сключване на всеки договор за цесия. По отношение на събраните гласни доказателствени средства относно анексите към тези договори за цесия – от показанията на разпитаните свидетели се установява единствено, че те не помнят нищо.

По отношение на вземанията по тези договори се отнася и изводът за непораждане на правно действие на договора от 17.03.2017 г., в който за страни се сочат „Финансово консултиране“ АД и „М.“ ЕООД – неполагането на подпис от страна на управителя на „М.“ ЕООД върху документа сочи на липса на волеизявление за сключване на договора, а това означава, че договор за цесия като двустранна правна сделка не е сключен – липсва постигнато съгласие поради незавършен фактически състав. „М.“ ЕООД не е придобил вземания срещу ответника, произтичащи от сключени договори за цесия между ответника и „И.П.“ АД, „Г.Т.“ АД, „Интегрирани пътни системи асфалти“ ЕООД, „С. 2003“ ЕООД и „Д. 59“ ЕООД, поради което и ищецът в качеството на частен правоприемник на „М.“ ЕООД не е придобил вземания срещу ищеца.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявените иски следва да бъдат отхвърлени.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл.694 ал.2, т.2 ТЗ от „Държавна консолидационна компания“ ЕАД срещу „К.“ ООД-в несъстоятелност иски с правно основание чл.99, вр. с чл.183 ЗЗД за установяване на вземания в размер на общо 75 230 000 лв. – по сключен между „Държавна консолидационна компания“ ЕАД и „М.“ ЕООД договор за цесия от 15.01.2018 г., имащ за предмет вземания по сключен на 17.03.2017 г. договор между „М.“ ЕООД и „Финансово консултиране“ АД за прехвърляне на вземания за неплатена цена, дължима от „К.“ ООД по сключени с „И.П.“ АД договори за прехвърляне на вземания от 16.01.2015 г. и от 14.01.2015 г., по договор за прехвърляне на вземане от 15.01.2015 г. с „Г.Т.“ АД, по договор за прехвърляне на вземане от 02.09.2014 г. с „Интегрирани пътни системи Асфалти“ ЕООД, по договор за прехвърляне на вземане от 14.01.2015 г. със „С. 2003“ ЕООД и по договор за прехвърляне на вземане от 12.01.2015 г. с „Д. 59“ ЕООД.

ОСЪЖДА „Държавна консолидационна компания“ ЕАД, ЕИК ***** гр.София, ул.*****, да заплати по сметка на СГС държавна такса от 752 300 лв.

Решението е постановено при участието на синдика на „К.“ ООД-в несъстоятелност и на третото лице Фондация „Икономически и правни изследвания“, конституирано на основание чл.694 ал.4 ТЗ като помагач на страната на „К.“ ООД-в несъстоятелност.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____